

رشته گفتارهای مدنی - سیاسی

دموکراسی چیست؟

حکومت مردم، به دست مردم، برای مردم ! و یا فرمانروایی قانون.

واژه دموکراسی از زبان یونانی کهن «دمو + کراسی» گرفته شده که به چم «مردم سالاری» و گونه‌ای از سازماندهی در گردانندگی یک کشور است.

در دموکراسی ها، فرمانروایی بر پایه مشارکت همه شهروندان در شکل گیری اراده سیاسی کشور است. تصویب قوانین مورد نیاز کشور برگردن نمایندگان برگزیده شهروندان است که بر پایه انتخابات عمومی، آزاد و مخفی استوار است. این نمایندگان باید بر اجرای درست قانون نیز نظارت داشته باشند.

بنای دموکراسی بر تقسیم قدرت در سه قوه قانونگذاری (مقننه)، فرمانروایی (مجریه) و دادگستری (قضاییه) جدا و مستقل از هم استوار است. شهریار (دولت) باید ناظر جدایی این سه قوه و ضامن اجرای کامل قانون اساسی باشد.

نمایندگان منتخب مردم در نشست خود (پارلمان) تصمیمات سیاسی کلیدی را می‌گیرند. در اینجا احزاب نقش بسیار مهمی در شکل گیری اراده سیاسی و افکار عمومی ایفا میکنند، سپس این حزب و یا احزاب هستند که دولت را تشکیل میدهند.

اکثریت "بیشی": روند بر این است که حزبی که بیشترین نمایندگان (50% + 1) در نشست را دارد، دولت را تشکیل میدهد.

انتلاف "همگرایی": چنانچه هیچ یک از احزاب حاضر در نشست، اکثریت (50% + 1) را بدست نیاورد، دو یا چند حزب که دیدگاه سیاسی - اجتماعی - اقتصادی نزدیک بهم دارند، برای تشکیل دولت به هم می پیوندند.

اُپوزیسیون "رو در رو": گروه نمایندگان حزب و یا احزابی که در تشکیل دولت سهم نیستند (اقلیت)، یک بخش جدایی ناپذیر از دموکراسی است. اُپوزیسیون ناظر کار دولت است و ضامن آزادی بیان، آزادی رسانه ها، امکان تغییر مسالمت آمیز حکومت و حمایت از اقلیت ها می شود.

در یک دموکراسی رای دهندگان مستقیماً تصمیمات سیاسی می‌گیرند!

خواست هر دموکرات (خواهان مردم سالاری) این است که همه شهروندان خود را در اداره کشور سهم بدانند. از اینرو باید همه شهروندان را به تشکیل انجمن ها، اتحادیه ها، اصناف و عضویت در احزاب تشویق کرد.

باید باور داشته باشیم که چشمان بیشتر چیزهای بیشتری را می بیند، گوشهای بیشتر آواهای بیشتری را میشنوند و مغزهای بیشتر اندیشه‌های بیشتری را روشن می‌سازند.

گردآورنده : ایرج امیری